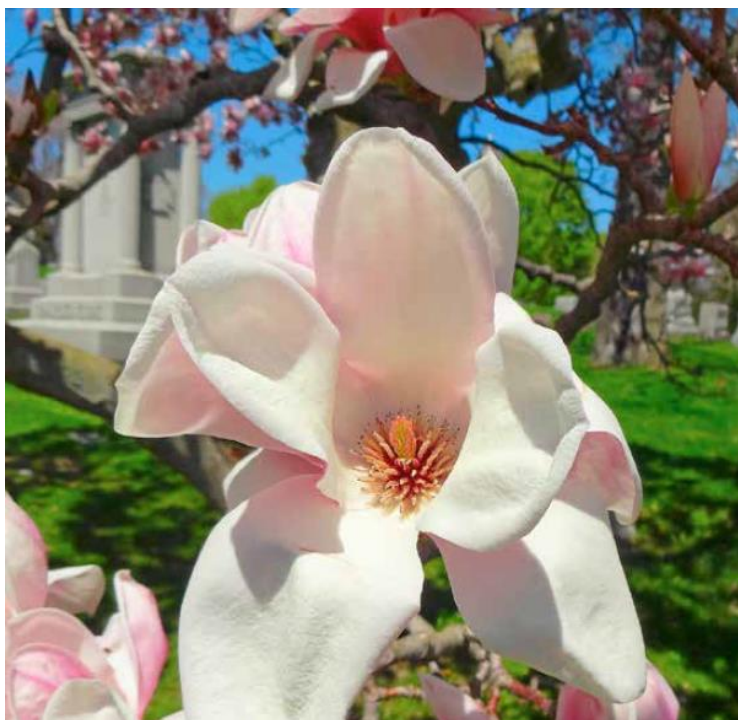


Sommer og død – to sider af samme sag.

Der er ikke meget, der kan være så livsbekræftende som sommer. Det er som om, at livet først rigtig ”sætter ind”, når man går rundt i haver og på stræder og nyder varmen, fuglenes sang og lyden af børneleg.

Der, hvor omgivelser summer af liv og vækst – hvor kroppen føles en anelse lettere, end da novemberregnen piskede ned – dér går dagene ofte med lettere skridt end vanligt.



Mange vil også genkende følelsen af, at gå gennem vinteren og foråret mens man ser frem mod sommeren. Det er om sommeren, at vi får ”realiseret” vores planer i haven. Det er mest om sommeren, at vi holder ferie og får tid sammen med vore kære. Og det er ofte om sommeren, at vi nyder naturen mest. De fleste kan vist godt genkende, at sommeren får os til at føles livet lidt anderledes, end årets andre årstider.

Når et menneske dør, oplever jeg lidt det samme – at livet føles anderledes, end det ellers gør. Og det gør det på to måder. Først og fremmest mærkes døden helt konkret, da den døde ikke mere er iblandt os, og derfor helt naturlig efterlader et savn og tomrum. Og det er måske dér, hvor skridtene bliver lidt tunge for en stund – og humøret er mere ”november-agtigt” end fornøjeligt.

Men døden mærkes også ift. ens eget liv og ens egen død. For når døden vandrer iblandt vore venner og familie, så tænker man også ofte på ens eget liv. Og døden får livet til at føles mere skrøbeligt, end vi tænker over til dagligt.

Eller rettere: Døden får os til at tænke på, hvor skrøbeligt livet faktisk er. Og på denne – lidt bagvendte måde – kan døden blive en anledning til, at leve livet med en anderledes tanke for øje; nemlig at mærke efter i livet, om man lever som man gerne vil leve.

For mit eget vedkommende så er det som om, at fuglene synger lidt højere i skoven, når nogen er død. Og de små bump på livets vej bliver lidt mindre, mens jeg forsøger at nyde glæderne lidt længere.

Døden og sommeren har det tilfælles, at de kan få det bedste frem i os – og i livet. For begge gør ofte det ved os, at vi bliver opmærksomme på dele af livet, vi måske har forsømt lidt. Og så viser sommeren mennesker, hvad Gud gør i døden. For i mødet med døden kan vi håbe, at Guds søn har gået vejen for os – været der før. Og når han lover, os, at vi kommer med ham hvor han skal være, så kan vi tro på, at døden afløses af liv – ligesom vi erfarer, at vinterens kulde afløses af sommerens varme.

Sommeren er livsbekræftende – men det er *døden* også. For gennem døden får vi et glimt af den evige sommer, som vi bliver lovet af Guds levende ord – ligesom vi om sommeren oplever glimt af livet, som det burde være hele tiden.

Derfor:

*”Ak, tænker jeg, er der så stor
en skønhed på den faldne jord
for syndere at finde,
hvor skal vi da vel frydes ved
al glansen af Guds herlighed,
som er i Himlen inde!*

*Hvor må det være sødt især
at vandre i Guds-haven dér
i evighedens sommer
og høre dér den dag så lang
de tusinde serafers sang,
hvor natten aldrig kommer”*

(Paul Gerhardt, Den danske salmebog, 726, v.5-6)

-Mads Zachodnik